

EL LLANGARDAIX

Hola. Soc un llangardaix. Em coneixen amb el nom del Llangardaix del Cau de la Roca del Bosc de les Alzines. Visc en un indret envoltat de camps d'ordi i boscos de pins, alzines i roures. Des del meu cau sento l'olor de la farigola i del romaní, i veig els arbustos florits. M'encanta la primavera!

A primera hora del matí surto del meu cau i m'estiro damunt la roca, ben quiet, gairebé immòbil, tot esperant que se m'escalfi el cos ja que soc fredoluc de mena. Tinc la pell d'un verd clar brillant, com els primers brots d'uns arbres que creixen prop del meu forat, i llueixo una cua llarga que marca el rastre per allà on passo.

Des de la meua roca veig una casa amb una cua d'ocell dalt la teulada, i recordo que aquest lloc té molta història. Hi vivien els que cuidaven les terres, m'han dit que eren bona gent, treballadora de sol a sol. Ara hi vénen noves persones, grans i petites, i durant uns dies els veig xutar pilotes, descansar, anar en bicicleta, jugar a atrapar-se o fer calçotades. Això no ho sabem fer, els llangardaixos, però sempre penso que s'ho deuen passar pipa. La casa és molt bonica i s'hi respira un aire de tranquil·litat.

Em ve a la memòria el dia que va arribar una colla de la ciutat. Portaven molt de temps sense poder anar d'excursió enlloc perquè no volien creuar-se amb un animaló molt més petit que jo, i molt pesat, que els feia posar malalts. Aquell dia venien molt contents, carregats amb maletes, ja que havien aconseguit despistar-lo per uns dies. Vaig veure que anaven a córrer per l'esplanada del davant i que agraïen quan els tocava el sol, i reien, reien molt. Quan vaig parar l'orella, vaig poder escoltar que estaven de vacances, que volien gaudir d'un temps sa enmig de la natura i passar uns dies junts.

Soc el Llangardaix del Cau de la Roca del Bosc de les Alzines i tinc un poder màgic que no he explicat mai a ningú. Durant el dia visc com un llangardaix normal i corrent: descanso al cau, passejo pels camins secrets que he fet sota terra, surto a buscar menjar i m'escalfo, gràcies al sol, damunt la roca calenta. A la nit, no sap ningú com, arriba la màgia: em transformo en un llangardaix atrapa-somnis. Aquest sóc jo. Puc atrapar els somnis de les persones que dormen en aquella casa, i guardo en una caixa-màgica-dels-llangardaixos-atrapa-somnis totes les històries que vull recordar... és meravellós!

Una vegada, vaig atrapar el somni d'un nen que havia decidit pujar als núvols per una escala construïda per ell mateix. S'estava dalt del cel flotant, ben còmode i ben tou, tot recordant personatges dels llibres que havia llegit, com els de la colla del futbol, el nen que ho perdia tot o els ninos petits i blaus dels bolets. Després, decidia baixar d'un salt fins al camp, on rodolava com una croqueta, sentint pessigolles a la panxa i rodaments de cap. Donava voltes fins al riu, on l'aigua no el mullava sinó que tenia gust de gelatina i se'n podia menjar tota la volgués. Aquell nen, quan es va despertar, no sabia si lliscava, rodolava, flotava o si estava ben tip! Vaig agafar la meva xarxa especial i... xas! Vaig atrapar el somni per guardar-lo al calaix de la fantasia i el joc.

Després va venir un malson que no el vaig voler guardar a la caixa i es va perdre pel cel de la nit. Era d'una noia que plorava perquè no trobava els seus fillets, de cop i volta havien desaparegut, sort que era tot inventat. Els grans veig que sempre cuiden dels petits, per això, d'aquest somni, només en vaig guardar l'abraçada que es van fer quan al final es van trobar. Tinc un calaix especial de l'amor, i... xas! Allà el vaig guardar.

Una estona després, vaig atrapar el somni d'una nena que dormia profundament. En el seu somni hi havia una posta de sol i, com que sempre es fixava molt en els detalls, va veure que el cel canviava de colors. Aquesta imatge tan bonica li fer imaginar que

passejava per uns camins envoltats de natura i en mil direccions. Encara que a estones es perdia, acabava trobant el camí perquè confiava en ella i perquè apareixien les seves amigues del no-res. Juntes, entre riures i bromes, trobaven el camí de tornada a la casa. Aquell somni... xas! El vaig desar al calaix de la bellesa i l'amistat.

Amb la meva xarxa especial, vaig agafar el somni d'un nen que tot el dia volia jugar i que tenia tanta imaginació que, enlloc de fer el que tothom pensava que faria, s'inventava una forma nova d'actuar. Tenia unes idees sorprenentment originals, era divertidíssim. Creava planetes amb tot tipus de personatges, bons i dolents, de tota mena. Ell sempre els guanyava i, si en algun moment se sentia cansat, menjava xocolata i podia seguir jugant. Amb aquest somni, el que va passar va ser que... xas! Va anar a parar al calaix de la imaginació i la diversió. Era bo perquè tenia gust a xocolata blanca.

Aquella nit vaig atrapar un altre somni d'un noi que pensava que havia de ser una roca, però realment es convertia en una roca ben bonica i resistent, com aquelles plenes d'arbustos, flors, arrels, forats i caminets. Aguantava el que feia falta, però necessitava que de tant en quant el refresqués la pluja, l'acariciés el vent i l'escalfés el sol. El somni era especial, també, perquè de roca passava a ser sorra, i feia pessigolles i... xas! El vaig voler guardar al calaix de la tendresa i la fortalesa.

M'agrada recordar els somnis que atrapo, sé que d'aquesta manera quedaran en la memòria d'algú. Si, per casualitat, una persona de la casa em veu al cau de la roca del bosc, sentirà tranquil·litat quan s'adormi, sabrà que atraparé els bons somnis i que bufaré els malsons per tal que marxin ben lluny. El meu secret està ben guardat, igual que les caixes on conservo els somnis que he atrapat.

Durant el dia, jo també somnio. A vegades m'atreveixo a imaginar que totes les persones que toquen el terra d'aquest món poden descansar tranquil·les per la nit, acompanyades

d'aquells que anomenen família, i d'aquells que els fan riure i o els consolen quan cal, les amigues i els amics. Somnio que totes elles, encara que passin moments bons o dolents, tenen a prop un llangardaix amic meu que apareix per esborrar uns somnis i guardar-ne d'altres. Potser a totes les cases, si ens hi fixem bé, hi podem trobar un llangardaix com jo que vetlla i cuida a tothom, i que guarda en un calaix amor, tendresa, fortalesa, bellesa, amistat, imaginació, fantasia, joc i diversió... qui sap!

S'ha fet fosc, i la colla de dormilegues de la casa posen el cap sobre el coixí i tanquen els ulls. Poden estar tranquils, des del meu cau del bosc de les alzines agafaré la xarxa atrapa-somnis i em posaré a treballar. Bona nit!

Sant Jordi 2021